SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 413/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť Slovenskej republiky, zastúpenej Ministerstvom financií Slovenskej republiky, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 323/2009 z 15. marca 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Slovenskej republiky, zastúpenej Ministerstvom financií Slovenskej republiky, o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júna 2012 doručená sťažnosť Slovenskej republiky, zastúpenej Ministerstvom financií Slovenskej republiky (ďalej len „sťažovateľka“), podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46

ods. 1 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 323/2009 z 15. marca 2012.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh bol zistený tento skutkový stav:

2.1 Sťažovateľka bola žalovanou v 2. rade v konaní Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) vedenom pod sp. zn. 16 C 38/2007. V tomto konaní si žalobca – fyzická osoba – ako postupník uplatňoval nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím daňových orgánov [medzi nimi aj pracoviska Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) v Bratislave, ktoré bolo žalované v 1. rade], resp. ich nesprávnym úradným postupom, ktorý nadobudol postúpením od postupkyne – pôvodne poškodenej obchodnej spoločnosti. Ku škode malo (zjednodušene povedané) dôjsť tak, že daňové orgány v roku 2003 odmietli zaregistrovať poškodenú ako platiteľku dane z pridanej hodnoty od februára 2003, zaregistrovali ju až od 1. októbra 2003 a poškodená si tak nemohla uplatniť odpočet dane z pridanej hodnoty za obdobie február až september 2003 vo výške bezmála 20 miliónov Sk. Následne boli prvostupňové rozhodnutia daňových orgánov o odmietnutí registrácie zrušené Ministerstvom financií Slovenskej republiky, resp. súdom. Poškodená tvrdila, že v dôsledku nezákonného odmietnutia registrácie jej ušiel zisk a znížila sa hodnota obchodného podielu jej spoločníka, čo sa prejavilo pri jeho predaji v podobe nižšej kúpnej ceny než by bola, keby k tvrdeným nezákonnostiam nedošlo. Celkovú škodu si poškodená vyčíslila na viac než 144 miliónov Sk (takmer 4,8 milióna eur), z ktorých si uplatnila 139 miliónov Sk.

2.2 Žaloba žalobcu bola na okresnom súde podaná 13. marca 2007. Následne došlo k zastaveniu konania uznesením z 20. marca 2007, ktoré však bolo vzápätí zrušené samotným okresným súdom uznesením z 24. apríla 2007 a žaloba bola 7. júna 2007 žalovaným (medzi nimi sťažovateľke) zaslaná na vyjadrenie. Sťažovateľka podaním z 13. júna 2007, doručeným okresnému súdu 15. júna 2007, namietla, že okresný súd nie je miestne príslušný, keďže ku vzniku tvrdenej škody došlo postupom Daňového úradu Bratislava I, ktorého sídlo je v obvode Okresného súdu Bratislava I. V zmysle § 85 ods. 3

Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) je tak všeobecným súdom žalovaného štátu v danej veci tento súd, nie okresný súd.

Toto podanie sa údajne v súdnom spise nenachádzalo, sťažovateľka však 8. júna 2007 na pojednávaní predložila rovnopis daného podania aj s originálnou doručenkou, ktorá preukazovala jeho doručenie okresnému súdu 15. júna 2007.

2.3 Okresný súd rozsudkom z 18. februára 2009 vyhovel žalobe v časti viac než 4,4 mil. €. K otázke miestnej príslušnosti v jeho odôvodnení uviedol doslova len toto: *„V konaní odporca v 2. rade* (t. j. sťažovateľka, pozn.) *vzniesol námietku neprísluš nosti konajúceho súdu. V zmysle ust. §§ 84 a 105 ods. 1 O. s. p. bol na konanie v predmetnej veci príslušný konajúci súd s poukazom na to, že nebola vznesená táto námietka pri jeho prvom úkone.“* Ešte počas konania však sťažovateľka adresovala predsedovi okresného súdu sťažnosť na postup konajúcej sudkyne, čo sa týka námietky nedostatku miestnej príslušnosti. Predseda okresného súdu v prípise z 15. novembra 2007 pomerne nezrozumiteľne uviedol, že *„na strane odporcu vystupujú tri subjekty, okrem iného... Daňové riaditeľstvo... pracovisko Bratislava, Ševčenkova 32, ktorý má sídlo v obvode nášho súdu. Ak navrhovateľ zistil príslušnosť nášho súdu podľa odporcu v 1. rade založenú príslušnosťou nášho súdu, že je v súlade s O. s. p.“*.

2.4 Na odvolanie sťažovateľky, ktorá argumentovala okrem iného tým, že okresný súd *„nebol oprávnený posudzovať miestnu príslušnosť podľa sídla odporcu 1/, pretože tento nebol v danej veci právne legitimovaný a nemá ani právnu subjektivitu“*, Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 5 Co 109/09-210 z 30. júna 2009 rozsudok okresného súdu potvrdil. V jeho odôvodnení k otázke miestnej príslušnosti okresného súdu uviedol:

„Ohľadne námietky údajného nedostatku miestnej príslušnosti konajúceho súdu prvého stupňa poukazuje odvolací súd na ust. § 11 ods. 1, § 84 a § 85 ods. 3 O. s. p., v zmysle ktorých je na konanie v prvom stupni miestne príslušný súd, v obvode ktorého nastala skutočnosť, zakladajúca uplatnené právo na náhradu škody. Vzhľadom na vyššie konštatovanie, že ku skutočnosti, zakladajúcej uplatnené právo, konkrétne nesprávnemu úradnému postupu, došlo tak zo strany Daňového úradu Bratislava I (v obvode Okresného

súdu Bratislava I) ako aj zo strany Daňového riaditeľstva..., pracovisko Bratislava (v obvode Okresného súdu Bratislava V), obom označeným súdom tak svedčí miestna príslušnosť na prejednanie predmetnej veci, pričom v zmysle § 11 ods. 2 O. s. p. sa môže konať na ktoromkoľvek z nich.

Námietka nedostatku miestnej príslušnosti konajúceho súdu prvého stupňa uplatnená odporcom pri prvom úkone, ktorý tomuto v konaní patril (berúc do úvahy, že odvolanie voči konaniu zastavujúcemu uzneseniu súdu prvého stupňa zo dňa 20. marca 2007... odporca nebol v zmysle ust. § 201 O. s. p. oprávnený podať, keď takýmto rozhodnutím nevznikla na strane odporcu žiadna ujma, prvým úkonom, ktorý odporcovi v konaní patril, tak bolo vyjadrenie sa k návrhu na začatie konania po zrušení konanie zastavujúceho uznesenia uznesením súdu prvého stupňa zo dňa 24. apríla 2007... a po doručení výzvy na vyjadrenie sa k návrhu zo dňa 7. júna 2007... – teda jeho vyjadrenie zo dňa 13. júna 2007, doručené súdu prvého stupňa 15. júna 2007), dôvodná teda nebola a rovnako tak neobstojí ani na tejto skutočnosti založený odvolací dôvod.“

2.5 Tento rozsudok bol napadnutý dvoma mimoriadnymi opravnými prostriedkami:

a) Sťažovateľka sama podala dovolanie, v ktorom namietala, že okresný súd nezohľadnil jej námietku nedostatku miestnej príslušnosti a nariadil vo veci pojednávanie, ktoré neodročil napriek tomu, že sťažovateľka predložila doklad o kolízii pojednávaní na inom súde. Na ďalšom pojednávaní 8. novembra 2007 bola námietka zopakovaná, okresný súd však vo veci ďalej konal. Sťažovateľka pritom zopakovala svoje stanovisko z odvolania, že miestnu príslušnosť nebolo možné posudzovať podľa sídla žalovaného v 1. rade (pracoviska daňového riaditeľstva v Bratislave, ktoré má sídlo v obvode okresného súdu), pretože vo veci nie je pasívne legitimovaný a nemá ani právnu subjektivitu. V týchto nedostatkoch videla vady konania podľa § 237 písm. f) a g) OSP. Okrem nich sťažovateľka namietala nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu a nesprávne posúdenie vznesenej námietky premlčania.

b) Následne generálny prokurátor Slovenskej republiky podal proti tomu istému rozsudku mimoriadne dovolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, ktorého podstatnou myšlienkou bola rozsiahla polemika s právnymi závermi rozsudkov okresného súdu i krajského súdu a podrobný rozbor ich chýb. Otázka nedostatku miestnej príslušnosti

okresného súdu však medzi nimi nebola. Sťažovateľka využila možnosť vyjadriť sa k mimoriadnemu dovolaniu a v celom rozsahu s ním súhlasila. Sama však na nedostatok miestnej príslušnosti opätovne nepoukázala.

2.6 O uvedených mimoriadnych opravných prostriedkoch rozhodol najvyšší súd v senátoch pod vedením tej istej predsedníčky (členov senátu zo záhlavia oboch uznesení nebolo možné zistiť) s odstupom piatich dní so zásadne odlišným výsledkom i odôvodnením.

a) Ako o prvom rozhodoval o dovolaní sťažovateľky, ktoré uznesením sp. zn. 3 Cdo 323/2009 z 15. marca 2012 odmietol. V jeho odôvodnení po obsiahlom opise priebehu dovtedajšieho konania a všeobecných úvah o podmienkach prípustnosti dovolania uviedol:

„... žalovanej 2/ Okresný súd... doručil žalobu spolu s uznesením... z 20. marca 2007... dňa 23. marca 2007... Od tohto dátumu mala možnosť reagovať na nedostatok miestnej príslušnosti Okresného súdu..., a to bez ohľadu na poučenie súdu pre účastníka konania, ktoré jej bolo doručené okresným súdom 12. júna 2007. To znamená, že žalovanej 2/ po doručení vyššie uvedeného uznesenia už vznikla možnosť, kedy mohla a už mala možnosť namietať miestnu neprislušnosť Okresného súdu... Žalovaná 2/ však po doručeni žaloby námietku miestnej neprislušnosti tohto okresného súdu nevzniesla, ale tak urobila po prvýkrát až v písomnom podaní doručenom okresnému súdu dňa 15. júna. 2007, existenciu ktorého súdu prvého stupňa dodatočne preukázala písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 12. novembra 2007... Do tohto dátumu súčasťou spisu okresného súdu námietka miestnej neprislušnosti vnesená žalovanou 2/ podaním doručeným súdu 15. júna 2007 nebola. Následne potom uplatnila námietku miestnej neprislušnosti súdu vo vyjadrení k žalobe zo 6. novembra 2007... a opätovne na pojednávaní na súde prvého stupňa 8. novembra 2007.

So zreteľom na uvedené možno dospieť k záveru, že žalovaná 2/ námietku nedostatku miestnej príslušnosti Okresného súdu... v danej veci neuplatnila pri prvom úkone ktorý jej patril, teda neuplatnila ju včas. Ak okresný súd začal vo veci konať a na oneskorene podanú námietku nedostatku miestnej neprislušnosti neprihliadol, bola tým prípadná miestna

nepríslušnosť Okresného súdu... zhojená a konal teda vo veci miestne príslušný okresný súd.“

V nadväznosti na to najvyšší súd uzavrel, že v konaní nedošlo k vadám uvedeným v § 237 písm. f) a g) OSP, a pokračoval:

„Formulácie, ktoré dovolateľka zvolila v dovolaní, nasvedčujú tomu, že odôvodnenie napadnutého rozsudku považuje za čiastočne nepreskúmateľné z dôvodu, že súdy sa nevyporiadali s jej námietkou nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu. Nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia, so zreteľom na ktoré nemožno preskúmať rozhodnutie, je judikatúrou dovolacieho súdu (viď R 111/1998) považované za tzv. inú vadu konania, na ktorú možno vziať v dovolacom konaní zreteľ, len ak je dovolanie procesne prípustné. Vzhľadom na to, že dovolanie žalovanej 2/ nie je procesne prípustné, nemohol sa dovolací súd zaoberať otázkou opodstatnenosti námietky dovolateľky, že v konaní došlo k namietanej vade.“

b) O päť dní neskôr, 20. marca 2012, najvyšší súd, naopak, vyhovel mimoriadnemu dovolaniu a uznesením sp. zn. 5 M Cdo 13/2010 zrušil tak rozsudok krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie. V odôvodnení sa nezaoberal otázkou miestnej nepríslušnosti okresného súdu, k uplatneným mimoriadnodovolacím dôvodom však uviedol:

„Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok...

Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia judikatúra Ústavného súdu... kvalifikuje za nezlučiteľnú s obsahom práv zaručených v čl. 46 ods. 1 Ústavy... a čl. 6 ods. 1 Dohovoru... považujúc ju za vadu konania zakladajúcu prípustnosť i dôvodnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p...“

Následne najvyšší súd zopakoval judikatúru k požiadavkám na odôvodnenie rozsudkov súdov v občianskom súdnom konaní a rozviedol jednotlivé nedostatky napadnutého rozsudku a postupu oboch súdov: nedostatočné ozrejmenie, z čoho žalobca odvodzuje nárok na náhradu škody (či nesprávne rozhodnutie, alebo nesprávny úradný postup), a posúdenie námietky premlčania.

3. Sťažnosť sťažovateľky smeruje proti uzneseniu sp. zn. 3 Cdo 323/2009.

3.1 Po rekapitulácii všeobecných princípov postavenia ústavného súdu, princípov judikatúry k čl. 48 ods. 1 ústavy a opise doterajšieho priebehu konania sťažovateľka namieta v podstate to, že najvyšší súd nesprávne vyhodnotil včasnosť uplatnenia námietky nedostatku miestnej príslušnosti okresného súdu. Sťažovateľka totiž v konaní predložila originál doručenky, ktorá preukázala doručenie tejto námietky okresnému súdu 15. júna 2007. Najvyšší súd však na takýto dôkaz neprihliadol, čím porušil jej právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie. Pritom v uznesení sp. zn. 5 M Cdo 13/2010 potvrdil, že v konaní došlo k odňatiu sťažovateľke možnosti konať pred súdom.

3.2 Na základe toho sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné právo Slovenskej republiky... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... Uznesením Najvyššieho súdu... č. k. 3 Cdo 323/2009 zo dňa 15. 3. 2012 porušené bolo.

3. Uznesenie Najvyššieho súdu... č. k. 3 Cdo 323/2009 zo dňa 15. 3. 2012 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu... na ďalšie konanie.“

II.

4. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval, pričom ju skúmal z hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

4.1 Sťažovateľka v petite sťažnosti žiadala vysloviť len porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy. Podstatou jej sťažnostného prednesu je však v podstate nedostatok miestnej príslušnosti konajúceho okresného súdu a v tej súvislosti nesprávne vyhodnotenie včasnosti uplatnenia tejto procesnej námietky.

Požiadavka, aby vo veci rozhodoval miestne príslušný súd, je však podľa štandardnej judikatúry ústavného súdu obsahom práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, nie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (porov. napr. II. ÚS 405/2010, IV. ÚS 345/09, I. ÚS 129/2010, III. ÚS 212/2011). Ústavný súd je v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde návrhom (sťažnosťou) viazaný, čo vo svojej judikatúre stabilne interpretuje ako viazanosť petitom sťažnosti (porov. napríklad IV. ÚS 106/2013 a tam citovaná prejudikatúra). Avšak ani keby bola sťažovateľka čl. 48 ods. 1 ústavy uviedla aj v petite, nezmenilo by sa nič na tom, že na meritórny prieskum tejto námietky nie sú splnené podmienky.

4.2 Ústavný súd, samozrejme, vníma možný ústavnoprávny význam situácie, keď najvyšší súd v rozmedzí piatich pracovných dní pod vedením tej istej predsedníčky senátu rozhoduje síce na základe dvoch typov mimoriadnych opravných prostriedkov, ale predsa len v tej istej veci, pričom v jednom prípade nezistí žiadnu vadu zakladajúcu prípustnosť dovolania podľa § 237 OSP, hoci ju sťažovateľka namietala, a v druhom naopak, takúto vadu nájde napriek tomu, že nebola vôbec uplatnená. Ešte závažnejšie pritom je, že takýto diametrálne odlišný právny záver urobil najvyšší súd, čo sa týka tej istej vady: kým v uznesení sp. zn. 3 Cdo 323/2009 najvyšší súd s odkazom na svoju judikatúru reprezentovanú judikátom č. R 111/1998 výslovne uviedol, že nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku nepredstavuje odňatie možnosti konať pred súdom, ale len tzv. inú vadu konania [§ 241 ods. 2 písm. b) OSP], tak v uznesení sp. zn. 5 M Cdo 13/2010 vyšiel presne z opačného názoru a nesprávne, resp. nezrozumiteľné odôvodnenie rozsudkov okresného súdu a krajského súdu považoval – na rozdiel od mimoriadneho dovolania – nie za prejav nesprávneho právneho názoru, ale za dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) OSP [k problematike takého prekvalifikovania porov. aj II. ÚS 591/2012, pozri aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo 6. 12. 2007, *Beian proti Rumunsku (č. 1)*, sťažnosť č. 30658/05]. Keďže v oboch prípadoch rozhodovali senáty najvyššieho súdu pod vedením tej istej predsedníčky, bolo podľa ústavného súdu viac než žiaduce, aby aspoň v uznesení sp. zn. 5 M Cdo 13/2010 bola zmienená súvislosť s vecou sp. zn. 3 Cdo 323/2009 a konfrontácia s tam uvedenými právnymi názormi. Podobne ústavný súd vníma problematickosť odôvodnenia napadnutého uznesenia k otázke včasnosti námietky

nedostatku miestnej príslušnosti, keď najvyšší súd nijako neozrejmuje, aký úkon (porov. doslov ustanovenia § 105 ods. 1 OSP) sťažovateľke „patril“ v období od 23. marca 2007 do 12. júna 2007, aby pri ňom mohla uvedenú námietku uplatniť, keď krajský súd pomerne zrozumiteľne uviedol, prečo jej v tomto období žiaden úkon nepatril [porov. body 2.4 a 2.6 písm. a)].

Materiálne je však z hľadiska práv sťažovateľky podstatné, že krajský súd vo svojom rozsudku uznal, že námietka nedostatku miestnej príslušnosti bola sťažovateľkou uplatnená včas (porov. bod 2.4), no napriek tomu považoval okresný súd za všeobecný súd sťažovateľky. Tento záver však neodôvodnil ustanovením § 85 ods. 2 OSP, teda sídlom právnickej osoby – žalovaného (v 1. rade), ale ustanovením § 85 ods. 3 OSP, podľa ktorého je všeobecným súdom štátu súd, v obvode ktorého nastala skutočnosť zakladajúca uplatnené právo. Žalobca si v konaní uplatňoval nárok na náhradu škody, ktorý mal nastať okrem iného nezákonnými rozhodnutiami pracoviska daňového riaditeľstva, ktorého sídlo bolo v Bratislave na Ševčenkovej 32, teda v obvode okresného súdu. V zmysle § 3 ods. 6 zákona č. 150/2001 Z. z. o daňových orgánoch a ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 440/2000 Z. z. o správach finančnej kontroly v znení účinnom do konca roku 2003 rozhodovalo daňové riaditeľstvo vo veciach správy daní samo alebo prostredníctvom svojich pracovísk, ktoré podľa § 2 ods. 2 citovaného zákona samo zriaďovalo. Rozhodnutie daňového riaditeľstva vydané prostredníctvom jeho pracoviska možno podľa názoru ústavného súdu považovať za vydané v mieste, ktoré je sídlom pracoviska, nie v sídle samotného daňového riaditeľstva (Banská Bystrica). Ak bolo rozhodnutie takéhoto pracoviska nezákonné a žalobca na ňom zakladal svoj nárok voči sťažovateľke, možno ho aj podľa ústavného súdu považovať za skutočnosť, ktorá v zmysle § 85 ods. 3 OSP „nastala“ v obvode okresného súdu a ktorá tak mohla založiť jeho miestnu príslušnosť. Na účely tohto ustanovenia nie je podstatné, či pracovisko je alebo nie je legitimované v samom občianskom súdnom konaní o náhradu škody, resp. či má alebo nemá hmotnoprávnu subjektivitu, ale podstatné je, či z jeho činnosti mohla nastať „skutočnosť, ktorá zakladá uplatnené právo“. Z predošlého výkladu je pritom zrejmé, že vo vzťahu k zodpovednosti sťažovateľky za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím taká skutočnosť (nezákonné rozhodnutie) nastať mohla.

Dovolacie námietky uplatnené sťažovateľkou [porov. bod 2.5 písm. a)] však na tento právny názor krajského súdu nereagovali ani nespochybňovali, že by v obvode okresného súdu došlo k takejto skutočnosti. Naopak, sťažovateľka v dovolaní predniesla niečo (nedostatok pasívnej legitimácie daňového riaditeľstva a nedostatok jeho právnej subjektivity), čo vo vzťahu k dôvodom krajského súdu, na ktorých založil svoje posúdenie miestnej príslušnosti okresnému súdu, nebolo podstatné. Podľa názoru ústavného súdu tak sťažovateľka neuplatnila tie námietky, ktoré proti nemu relevantne uplatniť mohla a mala. Uplatnenie takýchto námietok je však podľa judikatúry ústavného súdu (porov. z posledného obdobia napr. II. ÚS 291/2013) predpokladom prípustnosti sťažnosti v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavného súdu.

5. Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietne okrem iného takú sťažnosť, ktorá je neprípustná. Z uvedeného je zrejmé, že vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy, ale v konečnom dôsledku ani vo vzťahu k čl. 48 ods. 1 ústavy sťažovateľka v konaní pred všeobecnými súdmi nepredostrela najvyššiemu súdu podstatné argumenty, ktoré boli spôsobilé zvrátiť záver krajského súdu o miestnej príslušnosti okresného súdu v prerokúvanej veci, čoho sa v podstate domáha svojou sťažnosťou. Preto dospel ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti k záveru, že jej sťažnosť treba odmietnuť ako neprípustnú, čo sa vo výroku tohto uznesenia stalo.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júla 2014